

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 20 Μάρτη 1921

ΑΡΙΘ. 728 (ΦΥΛ. 12)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΔΘ. ΚΥΡΙΑΣΗΣ: Στροφές.
ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τὰ δὺο τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(συνέχεια).
ΠΙΚΡΑΓΓΚΙΘΗΣ: Ἐπιγράμματα.
Α. Κ.:
Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ: Μελαγχολία.
Α. ΠΑΛΛΗΣ: Μπρουνσός (συνέχεια).

ΚΩΣΤΑΣ ΠΕΡΡΟΙΤΗΣ: Τὸ καφεενδάκι ποὺ πε-
θαίνει.
ΚΛΕΑΡ. ΜΗΛΑΜΟΥ: Φεμινισμός καὶ Ἐκπαίδευση.
ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ: Ζένη φιλολογία.
— Μουσική. — Νέα βιβλία. — Ἐνν. Περιοδικά.
— Χωρὶς γραμματόσημο. — Φοιτητ. Συντροφιά.
— Στους λογογράφους μας.

ΣΤΡΟΦΕΣ

XXI

Κλαγιάρα λιτά, κι ἀνήμερη καὶ κίτρινοφυλλοῦσα,
στὴν ἀκροποταμιὰ·
Λαχιάρα ποὶ μὲ λότητες, τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσα,
Γέρω ζωὴ καμιά.

Μόνο ἡ ψυχὴ μου σιάθηκα, πουλί, σιάκρόκλωνό σου.
τοῦ πόνου σου ἀδερφή,
Καὶ πίνοντας, ἀνάδινε, τὸ θεῖο παράπονό σου.
σὰν τραγουδιοῦ στροφή.

XXII

Τὸ δρόμο, ποὺ περάσαμε, τὸν ξέχασα τὸ βράδι.
Κ' ἦρθεν ὁ χωρισμός,
κι ἀπ' τῆς χαρᾶς μου στράγγιξε τὸ λέγχο ἰαγιο λάδι.
Λάθρα, φωτιά ὁ καημός.

Τώρα ἡ ζωὴ κι ἂν ἄνοιξε καινούριο δρόμο ἐμπρός
μὰ ποῦναι μου ἡ χαρά; (μου,
Ἦ μὴν ἡ Μοῖρα ἰδγραψε, νὰ χαίρεται, τοῦ κόσμου.
μονάχα μιά φορὰ;...

XXIII

Στὴν ἄκρη θάναυ τὴν δογρή, τὴ θλίψη ἀναμερίζω.
κι ἂς γίνῃ δειθὰ γίνῃ.
Μέσα σὺς μπόρες τῆς ζωῆς τὸ δρόμο ξεχωρίζω,
ποὺ πάει πρὸς τὴ γαλήνη.

Κι ἂν εἶναι νάρθῃ ὁ θάνατος, νὰ γράσῃ περιμένω,
σὰ μακρινὴ χαρά,
χελιδονάκι νὰ μὲ βρεῖ σὲ κλώνον ἀνθισμένο.
μ' ὀλάνοιχτα ἡτερά.

XXIV

Σπιτάκι καλοτσικωτο, μὲ τὴν κληματαριά σου,
ποὺ ἱοκῶναι τὴν ἀλή,
χιλιάδες μὲ τὴν Ἀνοιξὴ πληθαίνουν σὰ κλαριά σου
οἱ μαγεμένοι αἰῶλοι.

Κ' ἐγώ, ποὺ τῆς ζωούλας μου σὲ χαίρομαι κλουδάκι,
κρυφὰ παρακαλῶ,
πῶς νὰ μποροῦσα νὰ κλείνα σὲ κάποιο τραγουδάκι
τὸν πιὸ γλυκὺ σου αἰῶνα.

XXV

Τὸ Μεσολόγγι ἀθάνατο, χιλιτραγουδημένο,
γιὰ μὲ διπλὴ χαρά,
μὲ τὴν τραγὴ τὴ δόξα του τὰ νιάτα μου, ποὶ δένω.
Κι ἂν μέσα σὰ νερὰ,

σαλεύει, Λιμνοθάλασσα, σὺν Ἰσκιος κατὶ ἀκόμα.
μὴν πείς πῶς εἶναι ἀφρός.
Κρυφὰ τὸ δάκρυο, ποῦ τρεξε κι ἂν δὲν τὸ κλαίει τὸ
τὸ στοιχειώσε ὁ καιρός, (στόμα.

XXVI

ὦ! λυσοσυνηγήματα μέσ σι' ἀμμοχαλικάκια
τῆς ἀκροθαλασσιᾶς.
Πῶς ὠμοιῶζαν τῆς θάλασσας τὰ γαλανὰ ματίκια,
Καρποὶ τῆς κεραιᾶς,

Ἐτίσσε καὶ τὰ χεῖλι σου, — Σὰν πυρωμένη δοῦλα,
νὰ γράφει τὰ φιλιὰ —
Κερὰ τῆς λιμνοθάλασσας, Μεσολογγιποπούλα.
πῶς τὴ μαύρη ἐλιά...

XXVII

Στόφ "Αἰ-Συμιό, σὶν πλάτανο, χοροί, τραγοῦδια,
τοσπράζια καὶ φλουριά, (γκάιδες,
Καίνε τὰ φυλλοκάρδια τους θαλασσινὲς νεράιδες,
γιὰ τὴν παλληκαριά.

Κι ὅπως λιγάει τάναστημα καὶ φλόγα καίει τὸ δλέμ-
καημός τῆς γειτονιαῖς, (μα,
Παλιό, Μεσολογγίτικο, ἔλεα νὰ νθίζεις αἶμα
σὴ φλέβα τῆς γενιάς.

XXVIII

Τὰ γερατειὰ κι ἂν μοῦκοφαν τὴ μέση, μὰ δ' ἀπλώσω
τὸ χέρι μου γερό,
τὴν ἀσημιὰ τὴ δόξα σου κορμὶ νὰ σ' ἀρματώνω,
σὺν τὸν παλὶόν καιρό.

Μπαίγνιο, τοῦ χάρου, σκιάζομαι μὴν πάω ξαρμα-
καὶ κρίμα μου σιᾶθῃ (τωμένος,
Στὸ κάστρο ἐγὼ πῶς σιάθηκα μονάχα ὁ ντροπισμένος
ν' εἶχα ξαρματωθῇ.

XXIX

Γιὰ σον, χαρά σου, πλάτανε, τῆς ρεματιᾶς δραγάνη
κι αὐσίκη τῆς πλαγιάς.
Εἰσοσιδὺν, λέω, νῆμαστε σὶν Ἰοκίο σου νομάτοι,
Κι ὅπως ὁ Μπαταριάς,

ἔκαρε ὅλη τὴ νιότη μας μὲν ὦρα νὰ ματώνει.
— τὰ κλάματα θροχές —
στὰ κλώνια σου γιερούγιζαν, ἡ κάθε μιὰ ἔν' ἀηδόνι,
εἰσοσιδὺν ψυχές...

L

Σὰ σήμερα τὸν χάσαμε. "Αἴριο του γὰρ τὸ χῶμα.
Μὴν κλαῖς, μοῖρῃ Σταθῶ.
Τραγοῦδα του; ὥρῃ Μπάμπαινε, πῶχεις πιριμπίλι
Κ' ἐγὼ θ' ἀρματωθῶ. (στόμου,

Τὴ χρυσοκαρμπίνα του σὶ "Αἰ-λιὰ τὸ μετερίζι
νὰ σκούξω μιὰ φορὰ.
Νὰ γίνοντ τὰ σαράντα του, καθὼς τοῦ γιοῦ τὰξίλει.
καὶ τοῦ παλληκαροῦ.

ΑΘ. Γ. ΚΥΡΙΑΣΗΣ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

-7-

"Ας τᾶψοῦμε ἀφ'τά, φίλε μου ἀγαπημένε, ᾧς μι-
λήσομε πάλε γιὰ τὸ ποίημά σου — τὸ δικό μας, γιὰ
τᾶθ'αυτὸ μας τὸ Τ ρ ι α ν τ ῖ ᾱ φ υ λ λ ο , Θὰ σοῦ
πῶ κάτι, δηλαδή πὼς θὰ προσπαθῶσιν τὴ δομάδα
τούτη νὰ πιάσω νὰ τᾶντιγράψω, γιὰ νὰ κάμω τονιά-
χιστο καὶ κάτι πὸν μοῦ ζήτησες, φῶς μου λατρεμέ-
το, νὰ τὸ κάμω. Ἐλπίζω πὼς ἄμα θαλθῶ στὴ δουλειά,
θὰ πάη γλήγορα, γλήγορα θὰ τελειώσω, ἀφοῦ θὰ τὸ
ζάμω μὲ τόση καὶ τόση ἀγάπη. Σὰ γιάσω μάλιστα σὶ
δέξτερο τὸ μέρος, θὰ τρέμω καὶ θὰ γράφω, γιὰτὶ
δέλεις ἔχει μέσιν ὠραιότιτες οὐράνιες, γιὰτὶ γεμά-
το εἶναι πόνοι καὶ καημοὺς καὶ ἀλάλητη γλέκα. Θὰ
γοδοῦμαι μήπως καὶ τὸ χέρι μου, μήπως ἡ πέττα
μου ἡ γιοχὴ χαλάσῃ κάθε λέξη πὸν θᾶντιγράψω,
μήπως ὁ στήχος σου σὸν τὸ λουλούδι χάσῃ τὸ θεῖο ἄ-
ρωμά του, περνώντας σὶν χαρτὶ μου ἀπάνω. Καὶ σὺ
νᾶμα θὰ μοῦ γαίνεται παρὰδειςος ἀκόμη μιὰ φορὰ νὰ
ζήσω σὶν ἴσομο μέσα πὸν μᾶς ἔπλασε ἡ γαντασία
σου ἡ ψυχολάστω, σὶν ἀγάπη μας, σὶν πόνο μας
μέσιν τὸν ἀταίριαστο, ἀφοῦ ἐμᾶς τοὺς δυὸ ἔβαλες σὶ
ποίημά σου, κ' εἶσι, Κωστή μου, θὰ μερίζω τῆς ψυ-
χῆς σου τὴ μερκεδιά πὸν θὰ ομίγῃ μὲ τὴν ψυχὴ μου.
Ναί, γιὰτὶ προίκισες ἀλήθεια μὲ τὴν ψυχὴ μου, μὲ
τὴν καρδιά μου, μὲ τὰ λόγια μου, ὡς καὶ μὲ τὴ γω-
νή μου, ὡς καὶ μὲ τὸ ἔρωτό μου, τὴν περπατησιά
μου, τὰ κινήματά μου τὰ ἴδια, προίκισες τὴν καημέ-
νη τὴν "Ολία τοῦ Τ ρ ι α ν τ ῖ ᾱ φ υ λ λ ο ῦ σου.
Σ' ὅλα μὲ μοιάζει, σ' ὅλα λὲς κ' εἶμαι γς ἡ δέσπε-
ρή σου, ἡ ἀπελπισμένη.

Μοῦ τὸ γράφεις κ' ἔχεις δίκιο. Μόνο — καὶ εἴ-
ταρε φρεσὶ καὶ τὸ προδόμενα πὼς εἶσι θὰ γίνῃ —
μόνο μ' ἔχεις τόσο πολὺ ὠραιομένη, ἀρεθασμένη τό-
σο ἀψηλά, πὸν δὲν μπορῶ πιά νὰ γνωριστῶ ἀπατῆ
μου, κοιτάζοντας τὴν εἰκόνα μου, ἐξὸν πὸν καθρεφτί-
ζει τὴν ἀγάπη μου καὶ τὸν πόνο μου. Καὶ μάλιστα.
σὰ θεὸς νὰ ξαίρω, σ' ἀγαπῶ ἐγὼ περισσότερο ἀπ' ὅτι
ἐκείνη ἀγαπᾷ. ἔχει πάθος πιδ μεγάλο, ἔχει πιδ τρο-
μερὴ φλόγα ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα. Ἡ ἀγάπη μου,
ἄχ! εἶναι καὶ κάτι πιδ ἄγρια παρὰ ἐκείνης. Ἀλή-
θεια ὅμως πὼς γλώσσα σὶν ἴσομο δὲν μπορεῖ νὰ
φανερῶσιν τὰ ὅσα ὑπάρχουνε γιὰ σένα σὶν καρδιά
μου μέσα.

Τρέχω σὶν πρόγεμα. Τρεῖς φορὲς ὡς τώρα ἤρθε
ὁ δούλος νὰ μὲ φωνάξῃ. Γιὰ λίγη ὥρα καὶ πάλε γυ-

ρίζω πίσω. Δὲ θὰ θυγῶ σήμερα. Θέλω νὰ εἶμαι ὅλη
καὶ ὅλη δική σου, ἡ ψυχὴ μου σὶν ψυχὴ σου μέσα, κ'
εἶσι νὰ μ' ἔχῃς ὡς τὴ νύχτα θαυιά, τὴ νύχτα τὴν ὁ-
λοσκοτεινὴ, τὴν ὀλοδακρυομένη τὴ νύχτα. Ἐπειδὴ
σ' ἀγαπῶ, Κωστή μου, σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀγαπῶ. Ἀχ!
ἀφ'τὴ μου τὴ λεξούλα τὴ θεόγλυκη, δὲν ἀκούς ὥρες
ὥρες τί ἀγάλλω, τί σιγανά πὸν σοῦ τὴν ψιθυρίζω,
δὲν ἀκούς, ὥρες ὥρες μὲ τί πάθος, μὲ τί λύσσα σοῦ
τὴ φωνάζω; Δ' ἀκούς, πὲς μου, μ' ἀκούς, εἰς ποῦ
τὴν ψυχὴ μου πῆρες;

Ἡ ὥρα τρεῖς καὶ ἑνὰ τέταρτο τᾶπόγεμα. —
Κωστή, φίλε μου μοναδικέ, ἀγάπη μου, ἔξχασα νὰ
σοῦ πῶ, σήμερα τὸ πρωῒ, πὼς πέρασα νύχτα καλὴτε-
ρη. Καὶ τώρα τώρα, ἔσπερος ἀπὸ τὸ γαρί, πάλε κοι-
μήθηκα λιγάκι. — Διάβασα, ξαναδιάβασα καὶ ἀκόμη
ξαναδιάβασα λαίμαργα καὶ ἀχόρταγα τὸ λατρεμένο σου
τὸ γράμμα καὶ ἀλάκαιοῦ μου πιδ διψισίκα, τί λέω;
ἀνίγηκα σὶν παρὰδειςος τῆς καλοσύνης σου τῆς ἀτέ-
ραντης, σὶν οὐρανὸ τῆς ἀγάπης σου. "Α! τώρα,
δέλεις, δὲ ζῶ πιά μὲ ἄλλο τίποτα παρὰ μὲ τὰ γράμ-
ματά σου, εἶσι, κυριολεκτικὰ, σὶν πὸν σοῦ τὸ γράφω.
Μάλιστα! Ὁ ἕπρος μου, τὸ γαργητό μου, τὸ στήριγ-
μά μου, ὁ ἀέρας πὸν ἀναπνέω, ἡ δύναμη πὸν μὲ κάνει
καὶ θαδίζω, ἀφ'τὰ εἶναι, ἀφ'τὰ καὶ μόνο ἀφ'τά, εἶναι
οἱ σελίδες σου ἀφ'τὲς οἱ οὐράνιες, οἱ μεθυστικὲς, πὸν
ζῶ γιὰ δάφτες καὶ ἀπὸ δάφτες πεθαίνω.

Ἀπόψε θὰ λίδω ἀκόμη γράμματα. Καὶ τὰ θέλω,
τὰ θέλω πάντα. Νὰ μοῦ τὰ λὲς ὅλα, ὅλα, ὅλα. Νὰ μοῦ
γράφῃς ὅτι κάνεις, ὅτι λὲς, ὅτι οὐλογοῦσαι κάθε
στιγμὴ, κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας. Μοῦ γαίνεται πὼς
δὲν ξαίρω ποτὲ μου ἀρεκέα, ποτὲ μου ὅσο θέλω, τί
γίνεσαι. Πὲς μου τί ὥρα σινηθίζετε καὶ σιγκώνεστε
ἀπὸ τὴν τραπέζι τὸ μεσημέρι. Θαρρῶ καὶ μοῦ εἶπες
πὼς ἔσπερα ἀπὸ τὸ γαρί κάθεστε πάντα λιγάκι σὶ
μικρὸ σου τὸ γραφεῖο, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Καὶ τὸ
δράδι, πὸν κάθεστε μὲ τὴ μάννα σου, σὰ σιγκώνεστε;
Τί ὥρες σινηθίζεις κ' εἶσαι μόνος, ὀλομόναχος σὶ
γραφεῖο σου, πὸν τὸ λὲς κιάλας πὼς εἶναι δικό μας;
Θέλω νὰ ξαίρω ποῦ καὶ σὲ τί μέρος πρέπει νὰ πη-
γαίνῃ ὁ νοῦς μου νὰ σὲ θρίσκῃ πάντα καὶ πάντα.
Κωστή, ἄχ! ἀγάπα με, ἀγάπα με πάντα καὶ παντοῦ.
Ἐγὼ πιά δὲν μπορῶ ἀπὸ τὴν πολλὴ μου ἀγάπη καὶ
πιδάτω. — Φῶς μου, εἶμαι δέδωται πὼς μ' ἀκούσεις.